

เพอร์ซี่ แจกสัน
กับ
รถม้าศึกที่ถูกลบไทม์

ตอนเรียนวิชาวิทยาศาสตร์อยู่ในคาบที่ห้า ผมได้ยินเสียงดังลั่นๆ มาจากทางด้านนอก

แก๊วก! โอ้ว! ครีด! "ฮีย่า!"

เหมือนมีใครกำลังถูกเบ็ดไม้ก็ไ้ผีสิงทำร้ายอยู่เลย และเมื่อผมเอะ นั้นเป็นสถานการณ์ที่ผมเคยประสบมาก่อน ดูจะไม่มีใครสังเกตเห็น เหตุการณ์ลับสนอลหม่านนี้ เรากำลังทำเล็บกัน ทุกคนเลยเอาแต่คุยกัน ไม่ใช่เรื่องยากที่ผมจะแอบดูเหตุการณ์ข้างนอกโดยแสร้งทำเป็นยืนล้าง บีกเกอร์อยู่

และใช่เลย ในตรอกมีเด็กผู้หญิงคนหนึ่งซักดาบออกมาจากฝักแล้ว เธอตัวสูงและลำบักเหมือนนักกีฬาบาสเกตบอล มีผมสีน้ำตาลจับกันเป็น ปอยๆ สวมกางเกงยีน รองเท้าบูตทหาร กับเสื้อแจ็กเก็ตผ้าฝ้ายหยาบ เธอ กำลังฟาดฟันอยู่กับฝูงนกสีดำที่ตัวใหญ่ประมาณอีกา บนเสื้อผ้าของเธอ มีขนนกปักอยู่หลายจุด เหนือตาซ้ายมีแผลสดที่มีเลือดไหล ขณะที่ผมมอง ดูอยู่นกตัวหนึ่งก็ยิงขนนกออกมาประดุจลูกธนูและมันก็ปักเข้าที่ไหล่ของเธอ เธอสบัดแล้วฟันดาบใส่เจ้านกตัวนั้น แต่มันบินหนีไปได้ก่อน

16 เพอร์ซีซี แจ็กสัน กับแพมลับมนุษย์กึ่งเทพ

โซคร้ายที่ผมจำได้ผู้หญิงคนนั้นได้ เธอคือแคลริส คัทรูเก่าของ ผมจากค่ายมนุษย์กึ่งเทพ ปกติแคลริสจะอาศัยอยู่ที่ค่ายตลอดปี ผมนึก ไม่ออกเลยว่าเธอมาทำอะไรที่นี่ ในย่านอ็อปเปอร์ อีสต์ ไซด์กลางวันแสดๆ ของวันที่มีเรียนแบบนี้ แต่เห็นได้ชัดว่าเธอกำลังลำบากอยู่ คงยืนหยัดได้ อีกไม่นานนัก

ผมทำในสิ่งเดียวที่ผมจะทำได้

"คุณนายไวท์ครับ" ผมพูด "ผมขอไปห้องน้ำ ผมรู้สึกเหมือนจะอ้วก"

พวกคุณครูจะชอบสอนเราว่าคำว่า ครีบ/คะ คือคำวิเศษ แต่นั่น ไม่เป็นความจริงหรอก คำว่า อ้วก ต่างหากคือคำวิเศษ มันจะช่วยให้คุณ ได้ออกจากห้องเรียนเร็วกว่าอะไรทั้งหมดเลยละ

"ไปเลย!" คุณนายไวท์บอก

ผมวิ่งออกไปนอกประตูพลางถอดแว่นนิรภัย ถุงมือ และผ้ากันเปื้อน สำหรับทำเล็บ ผมหยิบอาวุธที่ยอดเยี่ยมที่สุดของผมออกมา...มันคือ ปากกาลูกกลิ้งด้ามหนึ่งที่เราเรียกว่าริพไทด์*

ไม่มีใครมาขวางทางผม ผมผ่านห้องโถงออกมาทางโรงยิม จากนั้น ก็เข้าไปในตรอกทันเห็นแคลริสใช้ใบดาบตบหนักปีศาจตัวหนึ่งในท่าตีลูก โสภรันพอดิ นกตัวนั้นร้องเสียงแหลมและลอยควงสว่างออกไปกระแทก กำแพงอิฐ จากนั้นก็ร่วงลงถึงขยะ แต่ยังไม่เหลืออีกสิบกว่าตัวที่รุมล้อมเธอ อยู่

"แคลริส!" ผมตะโกน

เธอเพ่งมองผมอย่างไม่เชื่อสายตา "เพอร์ซีซีเธอ นายมาทำอะไร..."

เธอถูกตัดบทโดยลูกศรชนนกก่าหนึ่ง มันพุ่งผ่านเหนือศีรษะเธอและ ปักตรึงเข้าที่กำแพง

"ฉันเรียนที่นี่" ผมบอกเธอ

"ฉันนี่มันดวงซวยจริงๆ" แคลริสส่งเสียงฮึดฮัด แต่เธอก็กำลังวุ่น อยู่กับการต่อสู้เกินกว่าที่จะบ่นอะไรได้มากมายกว่านี้

* Ripptide กระแสไฟฟ้าที่ไหลผ่านกระแสเลือดทำให้เกิดน้ำวน

ผมถอดปลอกปากกา แล้วมันก็ยืดอกออกมาเป็นดาบสัมฤทธิ์ที่ยาวสามฟุต ผมเข้าร่วมวงต่อสู้ พันพวงนกและใช้ใบดาบปกป้องชนนกลแคลริสกับผมหันและเหินไปด้วยกันจนกระทั่งฝูงนกเหลือเพียงแค่องชนที่ร่วงอยู่บนพื้น

เราทั้งคู่หอบหายใจหนักหน่วง ผมมีแผลขีดข่วนนิดหน่อยแต่ไม่มีอะไรสาหัส ผมดึงลูกศรชนนกลเล่มหนึ่งออกมาจากแขน มันปักไม่ลึกมาก ตราบเท่าที่มันไม่มีพิษผมก็ไม่เป็นอะไร ผมหยิบถุงอาหารเทพออกมาจากเสื้อแจ็กเก็ตที่ซึ่งผมชอบเก็บมันเอาไว้เพื่อยามฉุกเฉิน จากนั้นก็หยิบแท่งหนึ่งมาหักครึ่งแล้วยื่นให้แคลริส

"มันไม่ต้องการความช่วยเหลือจากนาย" เธอบนอดิอดแต่ก็รับอาหารเทพไป

เรากรีนไปสองสามคำ...ไม่เยอะเกินไปนัก เพราะว่าอาหารของเหล่าเทพเจ้าสามารถเผาคุณเป็นถ้ำถ่านได้ถ้าบริโภคมากเกินไป ผมว่านั่นคงเป็นเหตุผลที่เราไม่ค่อยได้เห็นเทพเจ้าอ้วนๆ บ่อยนัก พอผ่านไปสองสามวินาทีบาดแผลและรอยซ้ำของเราก็หายไป

แคลริสเก็บดาบเข้าฝักและปิดเสื้อแจ็กเก็ตผ้าฝ้ายหยาบ "เฮอะ...ไว้เจอกัน"

"เดี๋ยวลี!" ผมพูด "เธอจะไปเฉยๆ แบบนี้ไม่ได้นะ"

"ได้สิ"

"นี่มันเรื่องอะไรกัน เธอมาทำอะไรไกลจากค่ายตั้งขนาดนี้ แล้วทำไมพวกพวกนั้นถึงไล่ล่าเธอ"

แคลริสผลักผม หรือพยายามจะผลักผม แต่ผมก็คุ้นเคยกับลูกเล่นของเธอดีเกินไป ผมจึงฉีกออกข้างจนเธอเซถลา

"ไม่เอาน่า" ผมบอก "เธอเพิ่งจะเกือบถูกฆ่าตายที่โรงเรียนของฉันนะ เพราะงั้นมันก็เป็นธุระของฉันแล้ว"

"ไม่ใช่ซะหน่อย!"

"ให้ฉันช่วยน่ะ"

18 เพอร์ซี่วัย แจ็กสัน กับแพมลับมุนษย์กึ่งเทพ

เธอสูดหายใจอย่างสิ้นระริก ผมรู้สึกได้ว่าเธออยากจะทำผม แต่ในขณะที่ตัวกันดวงตาของเธอก็ฉายแววอัปจนหนทางเหมือนเธอกำลังเจอปัญหาใหญ่

"พวกพี่น้องผู้ชายของฉันนะลิ" เธอว่า "พวกเขาแกล้งฉัน"

"อ้อ" ผมไม่แปลกใจอะไรนัก แคลริสมีพี่น้องอยู่ในค่ายฮาล์ฟบลัดจำนวนมาก พวกเขาทุกคนชอบกลั่นแกล้งกันเอง ผมว่านั่นก็คงไม่ใช่เรื่องเหนือความคาดหมายอะไรในเมื่อพวกเขาเป็นบุตรธิดาแห่งแอริส เทพเจ้าสงคราม "คนไหนล่ะ เซอร์แมนเทรอส หรือว่ามาร์ก"

"ไม่ใช่" เธอพูดด้วยเสียงที่ฟังดูประหวั่นพร่นพริ้งยิ่งกว่าครั้งไหนที่ผมเคยได้ยินมาก่อน "พี่น้องผู้อมตะของฉันต่างหาก โปบอสกับเดมอส"

เรานั่งกันอยู่บนม้านั่งในสวน แล้วแคลริสก็เล่าเรื่องทั้งหมดที่ผมฟัง ผมไม่กังวลเรื่องการกลับโรงเรียนมากนักเพราะคุณนายไวท์คงจะสันนิษฐานว่าครูพยาบาลได้ส่งผมกลับบ้านไปแล้ว และคาบที่หกก็เป็นวิชาช่าง คุณเบลล์ไม่เคยเข้าสอน

"ตกลงคืออย่างนี้ใช่มั้ย" ผมพูด "เธอเอารถของพ่อไปขับเล่น แล้วตอนนี้มันก็หายไป"

"มันไม่ใช่รถ" แคลริสคำราม "มันเป็นรถม้าศึกต่างหาก! แล้วพ่อก็สั่งฉันเองว่าให้เอามันไปขับ มันเหมือนกับเป็น...การทดสอบนะ ฉันควรจะเอามันกลับไปคืนพ่อตอนพระอาทิตย์ตกดิน แต่..."

"เธอโดนพวกพี่ชายจี้รถไป"

"จี้รถม้าศึกต่างหาก" เธอแก้คำพูดผม "คือสิ พวกเขาคือคนขับรถม้าศึกขาประจำของพ่อ พวกเขาเลยไม่ชอบให้ใครคนอื่นได้ขับคันนั้น ก็เลยมาขโมยรถม้าศึกไปและไล่ตะเพิดฉันมาด้วยนกยิงลูกดอกสีเง่าฝูงนั้น"

"พวกมันเป็นสัตว์เลี้ยงของพ่อเธอเธอ"

เธอพยักหน้าอย่างขมขื่น "พวกมันทำหน้าที่เฝ้าวิหาร สรุปคือถ้าฉันไม่ตามหารถม้าศึกคันนั้นให้เจอ..."

เธอดูเหมือนคนกำลังจะเสียดิ แต่ผมไม่โทษเธอหรอก เพราะผมเคยเห็นแอร์ริสพ่อของเธอโมโหมาก่อน และมันก็ไม่ใช่ว่าพ่อก่อนเลย ถ้าแคลริสทำให้เขาผิดหวัง เขาอาจจะเล่นงานเธอหนักเลยล่ะ หนักมาก

"นั่นจะช่วยเธอเอง" ผมพูด

เธอแยกเขี้ยวขึ้น "นายจะมาช่วยทำไม ฉันไม่ใช่เพื่อนของนายซะหน่อย"

เรื่องนั้นผมไม่เถียง แคลริสเคยทำตัวโหดร้ายใส่ผมมาประมาณหนึ่งล้านครั้งได้ แต่ถึงอย่างนั้นผมก็ไม่ชอบให้เธอหรือใครก็ตามถูกแอร์ริสซ้อมหรอก ผมกำลังพยายามหาวิธีอธิบายสิ่งนี้ให้เธอฟัง แต่แล้วก็ได้ยินเสียงผู้ชายคนหนึ่งพูดว่า "ไอ้ ดูลิ ฉันว่าเธอร้องไห้แล้วล่ะ"

วัยรุ่นชายคนหนึ่งกำลังยืนฟังเสาโทรศัพท์อยู่ เขาสวมกางเกงยีนเซอร์ๆ เสื้อยืดสีดำ และเสื้อแจ็คเก็ตหนัง บนหัวมีผ้าคาดหัวคาดอยู่ในเข็มขัดของเขามีมีดเสียบอยู่หนึ่งเล่ม เขามีดวงตาสีเปลวเพลิง

"โพบอส" แคลริสกำมือแน่น "รถม้าศึกอยู่ที่ไหนไอ้เงา"

"เธอเป็นคนทำมันหายเองนี่" เขาแหง "อย่ามาถามฉัน"

"ไอ้จอมแสบ..."

แคลริสชักดาบและพุ่งเข้าไป แต่โพบอสก็หายแวบไปในขณะที่เธอเหวี่ยงดาบ ใบดาบของเธอจมเข้าไปในเสาโทรศัพท์

แล้วโพบอสก็มาปรากฏตัวอยู่ข้างๆ ผมบนม้านั่ง เขาหัวเราะ แต่ก็เสียบไปเมื่อโดนผมเอาปลายดาบรีฟไฟต์จ่อลำคอ

"นายเอารถม้าศึกมาคืนจะดีกว่านะ" ผมบอกเขา "ก่อนที่ฉันจะโกรธ"

เขาส่ายขี้มและพยายามทำตัวให้ดูห้าว หรือดูห้าวเท่าที่จะทำได้เวลามีดาบจ่ออยู่ที่คาง "แฟนเธอคนนี้นี่ใครนะแคลริส เดี่ยวนี้ต้องหาคนมาช่วยสู้ศึกของตัวเองแล้วเธอเนี่ย"

"เขาไม่ใช่แฟนฉัน!" แคลริสกำลังดึงดาบออกมาจากเสาโทรศัพท์

"เขาไม่ใช่เพื่อนฉันด้วยซ้ำ นั่นคือเพอร์ซีย์ แจ็กสัน"

แล้วก็มื่อะไรบางอย่างเปลี่ยนแปลงไปในสีหน้าของโพบอส เขาตลกตะลึง ถึงกับดูพรึ่นพริ้งเลยด้วยซ้ำ "บุตรแห่งโพไซดอนเธอ คนที่ทำให้"

20 เพอร์ซี่ แจ็กสัน กับแฟ้มลับมุนษย์กึ่งเทพ

พ่อโกรธเหียนะ ไอ้ นี่มันเยียมกว่าที่คิดอีก แคลร์ริส เธอมาเกี่ยวกับศัตรูที่ถูกสาปส่งอย่างนั้นหรือ"

"ฉันไม่ได้มาเกี่ยวกับเขา!"

ดวงตาของโพบอสเรืองวาวเป็นสีแดงที่สว่างจ้า

แคลร์ริสกรีดร้อง เธอเอามือตบอากาศราวกับกำลังถูกทำร้ายโดยฝูงแมลงที่มองไม่เห็น "ขอร้องล่ะ อย่างนะ!"

"นายทำอะไรกับเธอ" ผมร้องถาม

แคลร์ริสถอยร่นไปจนถึงถนน ทั้งยังกวัดแกว่งดาบอย่างคลุ้มคลั่งไปด้วย

"หยุดมันซะ!" ผมบอกโพบอสและกดดาบเข้าไปที่คอของเขาเล็กน้อย เล็กน้อย แต่เขาก็หายตัวไปเฉยๆ เขากลับไปโพล่ที่เสาโทรศัพท์อีกครั้ง

"ไม่ต้องตื่นตื่นไป แจ็กสัน" โพบอสว่า "ฉันแค่ทำให้เธอเห็นในสิ่งที่เธอกลัวก็เท่านั้น"

แล้วแสงเรืองนั้นก็หายไปจากดวงตาของเขา

แคลร์ริสล้มพับลง เธอหายใจหนักหน่วง "ไอ้บ้าเอ๊ย" เธออ้าปากหอบ "ฉันจะ...ฉันจะเล่นงานนาย"

โพบอสหันมาทางผม "แล้วนายล่ะ เพอร์ซี่ แจ็กสัน นายกลัวอะไรเอาไว้ฉันจะหาให้เจอเอง ฉันหาเจอเสมอแหละ"

"คืนธรม้าศึกมา" ผมพยายามทำน้ำเสียงให้ราบเรียบ "ขนาดพ่อนายฉันยังเคยจัดการมาแล้วครั้งหนึ่งเลย เพราะงั้นนายจะให้ฉันกลัวไม่ได้หรอกนะ"

โพบอสหัวเราะ "ความกลัวนั้นแหละคือสิ่งที่น่ากลัวที่สุด คนเขาพูดกันว่าอย่างนี้ไม่ใช่หรือ เอาล่ะ ฉันจะบอกความลับเล็กๆ อย่างหนึ่งให้ฟังนะพวกเลือดผสม ฉันนี่แหละคือความกลัว ถ้านายอยากได้ธรม้าศึกก็มาเอาไปเอง มันอยู่เหนือนี้ นายจะได้เชื่อมั่นในที่ที่มีสัตว์ป่าตัวน้อยๆ อาศัยอยู่...เป็นที่ที่เหมาะสมสำหรับนายเลยล่ะ"

เขาตืดนิ้วแล้วก็หายตัวไปในม่านไอน้ำสีเหลือง

ผมต้องทำความเข้าใจฟังหน่อยว่าผมเคยเจอบุตรธิดาแห่งเทพเจ้ากับ

อสูรกายที่ผมไม่ชอบมาแล้ว แต่โปบอสชนะเลิศเลยทีเดียวนะ ผมเกลียดคนที่ชอบรังแกคนอื่น ตอนอยู่ที่โรงเรียนผมไม่เคยมีกลุ่มเพื่อน 'ห้องคิง' ผมจึงใช้เวลาส่วนใหญ่ในชีวิตไปกับการยืนหยัดต่อสู้เด็กเกอร์ที่พยายามข่มเหงผมกับเพื่อนๆ แล้วทำที่ที่โปบอสหัวเราะเยาะผมกับการที่เขาทำให้แคลริสล้มพับไปโดยใช้แค่สายตานั่นแหละ...มันทำให้ผมอยากจะสั่งสอนหมอนี่จริงๆ

ผมช่วยพุงแคลริสลุกขึ้น ใบหน้าของเธอยังมีหยดเหงื่อผุดพราย "ที่นี่เธอพร้อมจะให้ฉันช่วยรึยัง" ผมถาม

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)